

Pärrast sedda atasime tükki aega üksteisega jutto, mis suuremast sest olli, et üks teiseaga tuttavaks saime.

Nüüd kanti toidust lauale, ja meid palluti Tõnnuga ka laua jure astuda, kus kõik Pärsto perre rahvas kous ollid. Pärvel istus laua otsas ja ütles peast laulo jannad ette:

Oh! suur Jummal, kule heldest.

Meie tänno-laulo heält,

Et Sa meid siitsadit järgest,

Olled toidnud üllewelt.

Wõtta nüüd mo süddant wästo,

Mis küll must ja rojane,

Kule meie tänno-laulo,

Anna andeks meie wõllad!

Aeg lei asjad lõppetab,

Jummal illsa armastab.

Pärrast salmi laulmist kousis meie tuttav Tõpüsti ja lugges: «Reikide filmad lootivad Isand sinno peale» n. t. j. Kui ma sedda waderile woiksin wälja öelda, mis wiisi se kenna laps lugges, ja saaksid ennast üllewägga rõnustama; se puhhas heal, ilma laimatta luggemise wiis ja temma töösine lahke olleminne, se wois mind uenda ligutada, nago pollets ma isegi neid

janno enne kuulnud, mo filmad said märjaks, mis ma kellegile ei tahtnud näita, ja ma ei laskunud jannagi keigest sest, mis mo südda tundis.)

Peale selle wõttis Pärvel puddeli laua pealt, kus punnast wina sees olli, wallas wälja ja ütles: Ku olgo Jummalale kõrge, kes meid siitsadit armolikkult saatnud. Wõttis siis keige esmalt ühe klasi, siis anti meile Tõnnoga, ja siis keige perrele. Seal jures rakis Pärvel, tuida temma perre sel suul keik tö wiisi pärrast teinud ja janna kulelikud olnud, mis eest ta neid tänas, ja tuida Jummal keik heaste lasknud korda minna. Sõmaaeal ei aetud ühtegi jutto, mis mul nattuke wõeras olli. Pöle tunni pärrast ollid jälle keikide läed kous, ja Pärvel ütles ette:

Meid Jummal Isesa õnnista!

Oh Poeg! meil hoia armuga,

Mis olled meie annud.

So jannaga meid walgueta

Oh Pühha Waim! so wäega,

Meid sago ustus hoitud.

Nüüd pallume Sind allati:

Meil olgo rahhu otsani.

Peale salmi laulmist käis ölle kan korda kaks ümber laua, sedda jures wois keige perre rahwa